

Tale om —, at jeg netop krævede Sikkerhed i Kreditforeningsobligationer. Men derimod blev anført, at netop da man frygtede et *rum*, var det godt at have Kreditforeningsobligationer, at sælge, for saa vidt der skulde trænges til yderligere Penge.

Dernæst er der blevet sagt, at det dog laa nærmere for Sparekassen at sælge af sine Kreditforeningsobligationer i Stedet for at optage nyt Laan. Men dertil blev der sagt: Kursen er saa lav, at det vil medføre et stort Tab, hvis vi skulle til at sælge Kreditforeningsobligationer. Jeg fandt, det var Grunde, man ikke kunde forkaste. Man kan sagtens bagefter kritisere, naar man ser det hele Bedrageri, og ser, hvordan Forholdene var, nemlig at Sparekassen ingen Kreditforeningsobligationer havde. Men jeg maatte fornuftigvis gaa ud fra, at de var til Stede. Det maatte enhver.

Nu er der spurgt — for øvrigt ikke af det ærede Medlem, men jeg tror nok, det er anført under de foregaaende Forhandlinger —, hvorfor jeg i det hele taget forlangte Sikkerhed og ikke uden videre udlaante Pengene uden at forlange Sikkerhed. Dertil har jeg svaret og maa fremdeles altid svare, at jeg mente ikke, at Sparekassen skulde have nogen Begunstigelse fremfor nogen anden Pengeinstitution, der laaner Penge af Statskassen, og da Sparekassen ikke har synderlig Reservefond og slet ikke har Aktiekapital, saaledes som Bankerne have, mente jeg, det var rigtigt at kræve særlig Sikkerhed. Endelig er der sagt, tror jeg, at $4\frac{1}{2}$ pCt. var en stor Rente. Det tror jeg ikke, det var. Paa det Tidspunkt i alt Fald stod det for mig saaledes, at $4\frac{1}{2}$ pCt. kunde man faa af Statens Penge, og jeg mente ikke, der var Grund til, at Sparekassen skulde have Pengene til billigere Rente, end Staten virkelig ellers kunde faa.

Det er altsaa Forholdet til Laanet. Nu er jeg i og for sig det ærede Medlem taknemmelig, fordi han har foranlediget, at Sagen kommer til Drøftelse paa ny. Det er jeg ham taknemmelig for, fordi der, som sagt, i den Presse, der staaer det ærede Medlem nær, er fremsat adskillige Paastande, som ere grov Usandhed. Der er, sagt imod mig, at jeg havde givet et Laan til den Albertiske Spekulation, at Alberti havde hentet endnu $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til sine sidste Maaneders Spil, at jeg havde ydet Albertis Forretning et Millionlaan af Statskassen. Nu er her ved denne Forhandling og af det ærede Medlem oplyst, at Laanet ikke er ydet Alberti personlig,

hverken til det ene eller det andet Formaal, men er ydet Sparekassen. Det er Sparekassens Bestyrelse, der har ønsket Laanet og ud fra dens Opfattelse af Sparekassens Tarv har ment, det var forsvareligt at søge Laanet, vel sagtens netop af Hensyn til det *rum*, den befrygtede mod Sparekassen. Dernæst er det sagt, at jeg havde udlaant af Statskassen $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Alberti paa hans ærlige Ansigt. Det lyder jo lidt underligt nu, efter hvad der er passeret, det vil jeg indrømme, men det sagde man. Det ærede Medlem har jo nu oplyst, at der er givet Bevis, Pant, at det er Sparekassens Bestyrelse, der har laant Pengene, at der er givet fuldkommen Sikkerhed for Pengene, altsaa at det ikke er et Laan paa en Mands glatte eller ærlige Ansigt. Det er en grov Paastand, som aldeles intet Sted har hjemme. Dernæst er der sagt, at jeg havde ydet Laan mod Pant i stjaalne Obligationer. Disse Obligationer tilhøre imidlertid Sparekassen; Sparekassens Værge var Sparekassens Bestyrelse; det er Sparekassens Bestyrelse, der har bemyndiget sin Formand til at give disse Obligationer i Pant; det kan ingenlunde siges at være stjaalne Obligationer, og naar det siges, er det mildest talt en grov Usandhed. Saaledes er der fremsat en hel Række Beskyldninger mod mig i den Anledning.

Det ærede Medlem fremstillede Laanesagen saaledes, som om det var mig, der havde personlig slaet mig til Ro med at faa et Indlaansbevis for Pengene, eller hvad han vil kalde det, som ikke var stempelt. Nu vil jeg sige, at selve Laanets Ordning har jeg ikke haft det mindste med at gøre. Efter at jeg for mit Vedkommende havde resolveret, at Laanet skulde gives, blev Sagen overdraget til Departementschefen, det er ham, der har modtaget Obligationen, det er ham, der har givet Ordre til, at Laanet skulde udbetales, og det er ogsaa ham, der har modtaget Bevis for det; og hvis dette Bevis er stempelpligtigt — hvad jeg ikke uden videre er overbevist om —, er det ham, der skulde paase, at det blev stemplet paa fornøden Maade. Saaledes er dette Forhold, og de Paastande, som det ærede Medlem her fremsætter som en Slags Sigelse mod mig, saa vidt jeg forstod, om, at det var mig, der i mit Overmod havde ordnet det saaledes, ere ikke hjemlede. Det er i alt Fald Departementschefen, der har staaet for det hele, han har faaet sin Ordre til Laanet af mig, men ingenlunde ellers nogen Ordre om, at noget skulde stemples eller ikke